

[Aksel Larsen.]

man vel må have lov at kalde tokantregeringen, har fået sikkerhed for, at der ikke bliver tale om atombevæbning for Danmarks vedkommende. Jeg vil tro, at en europæisk NATO-atompulje vil komme til at betyde en atombevæbning af Danmark ad bagdøren, og hvis der skal være mening i de radikales erklæring om de garantier, de har skaffet sig ved at gå ind i regeringen, og som skal retfærdiggøre, at de gik ind i regeringen, så må regeringen vel have taget sin stilling, således at den højtærede statsminister ikke behøver at komme med almindelige bemærkninger om, at vi må se, om det bliver til noget, og så må vi til den tid tage stilling.

Hvad Congo angår, kan man naturligvis anlægge det synspunkt, at det gjaldt om at finde, om jeg så må sige, en eller anden person, man kunne forsøge at gøre til den samlende politiske personlighed, ikke i dette land — for Congo er ikke noget land — men i dette territorium. Jeg er blot ikke sikker på, at man har nået det ved at stemme for Kasavubu, og jeg har ikke gennem de telegrammer, man ser i aviserne, noget særligt indtryk af, at det egentlig er Kasavubu, der har indflydelsen og magten, i hvert fald ikke i Leopoldville; dér har man mere eller mindre indtryk af at det er den mere eller mindre selvbestaltede oberst Mobutu og hans folk.

Den højtærede statsminister overhørte åbenbart det, jeg sagde om, hvad jeg mente Danmark burde have gjort. Danmark burde i De Forenede Nationer have gjort sig til talsmand for, at Congos parlament blev samlet for under betryggende og demokratiske forhold at kunne sige sin mening om, hvem der bør være regering i Congo, og hvem der bør repræsentere Congo udadtil. Jeg tror, det ville have været det rigtige standpunkt, og jeg beklager, at statsministeren ikke gik ind herpå. (*Udenrigsministeren* [Krag]: Det er vi absolut tilhængere af!). Jeg hører den højtærede udenrigsminister sige, at det er man absolut tilhænger af. Jeg går da ud fra, at man vil fremføre sådanne synspunkter på rette sted. Jeg mener, at med den styrke, De Forenede Nationer råder over i Congo, må De Forenede Nationer være i stand til at sikre, at Congos parlament træder sammen.

I denne forbindelse bliver jeg nødt til at ofre et par ord på det ærede medlem hr. Iver Poulsen. Det ærede medlem brugte et ikke ringe afsnit af sin tale til at forklare, at vi er nødt til at hjælpe udviklingslandene. Det er så rigtigt, som det er sagt, men det ærede medlems begrundelse var mildest talt trist: vi skulle hjælpe udviklingslandene, for at de ikke skulle falde i de østlige landes garn. Det ærede medlem havde ingen anden begrundelse. Det var ikke for udviklingslandenes eller deres befolkningers skyld, man skulle hjælpe, det var af magtpolitiske grunde. Jeg vil tro, at så længe man yder hjælp til udviklingslandene med sådanne motiver, så virker hjælpen modsat sin hensigt.

Jeg vil i øvrigt i den forbindelse sige, at jeg påtager mig ikke at afgøre, hvem der har mest ret i det territorium, der kaldes Congo, men jeg er da ganske klar over, at stormagter og stormagtsgrupperinger spiller om Congo og kun tager hensyn til deres egne stormagtsinteresser; og jeg har indtryk af — selv om det er stærkt sagt — at disse stormagter eller stormagtsgrupperinger er temmelig ligeglade med, om hele Congos befolkning dør, blot deres egne stormagtsinteresser må blive varetaget. Dette anser jeg for en ulykke, og jeg mener, at de små lande i De Forenede Nationer sammen med de afrikanske og asiatiske lande må gøre noget for at krydse stormagternes modstridende politik med hensyn til Congo og forsøge at redde dette territorium og at redde befolkningen dér.

Jeg havde troet bedre om statsministeren end at vente, at han skulle stå op og servere den forslidte travet om, at en af årsagerne til socialistisk folkepartis gode valgresultater er, at den borgerlige front har haft så travlt med at popularisere partiet og ytret sympati for Aksel Larsen. Hvis vi beder udklipsbureauerne eller statistikerne gøre det op, vil det sikkert vise sig, at der er ofret mere spaltepads på den højtærede statsministers person og offentliggjort flere billeder af den højtærede statsminister i den konservative presse og venstres presse, end der er af mig. Jeg synes derfor, ministeren kunne have sparet sig dette.

I øvrigt er det sådan, at såvel den borgerlige presse som den socialdemokratiske presse — og for ikke at gøre nogen uret